



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД**  
**Прев 113/2015**  
**29.10.2015. године**  
**Београд**

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Гордане Ајншпилер-Поповић и Браниславе Апостоловић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца С. Р. С. (С.) Л. са К., кога заступа пуномоћник В.З., адвокат из Б., против туженог ФК Ц.З. кога заступа пуномоћник И.Ш., адвокат из Б., ради дуга, вредност предмета спора 132.641 УСД, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Привредног апелационог суда Пж бр. 4488/14 од 11.12.2014.године, у седници већа одржаној дана 29.10.2015.године, донео је

**РЕШЕЊЕ**

**УКИДАЈУ СЕ** решење Привредног апелационог суда Пж бр. 4488/14 од 11.12.2014.године и решење Привредног суда у Београду П бр. 9233/13 од 24.02.2014.године, и предмет враћа првостепеном суду на поновно одлучивање.

**Образложење**

Решењем Привредног суда у Београду П бр. 9233/13 од 24.02.2014.године, исти суд се огласио апсолутно ненадлежним за поступање у овој правној ствари, те је тужбу одбацио и укинуо све спроведене радње, као и решење о извршењу Привредног суда у Београду Ив бр. 5525/13 од 10.05.2013.године у целисти.

Привредни апелациони суд је побијаним решењем Пж бр. 4488/14 од 11.12.2014.године, одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио првостепено решење Привредног суда у Београду.

Против другостепеног решења тужилац је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијано решење у границама прописаним одредбом члана 408. ЗПП у вези са чланом 420. став 6. истог закона и утврдио да је ревизија тужиоца основана.

Предмет тужбеног захтева у овом спору је исплата дуга по Споразуму о репрограму дуга од 28.09.2009.године, којим се тужени као дужник обавезао на исплату износа од 20.000 УСД најкасније до 15.05.2010.године, износа од 50.000

УСД најкасније до 15.06.2010.године и износа од 50.000 УСД најкасније до 31.07.2010.године.

Према утврђењу нижестепених судова ради се о спору са иностраним елементом, у коме је тужилац страном правно лице са седиштем на К., а тужени спортско удружење са седиштем у Републици Србији. Тужени и лиценцирани ФИФА агент, као представник тужиоца, су закључили наведени споразум од 28.09.2009.године у коме је констатовано да је агент извршио све радње и услуге које је захтевао тужени везане за трансфер и професионални уговор једног играча, те да су на име ових услуга агент и тужени уговорили накнаду у износу од 120.000 УСД, коју је тужени требало да плати до 01.11.2007.године, али је постигнут Споразум о репрограмирању дуга. Наведеним Споразумом у члану 3. предвиђено је да је исти сачињен у складу са ФИФА одредбама, те да су за спорове који настану из овог споразума надлежна релеванта тела ФИФЕ у складу са ФИФА одредбама. Такође је утврђено према наводима тужбе да предметни споразум није закључио агент као физичко лице, већ тужилац као правно лице кога је заступао лиценцирани ФИФА агент и као адвокат због чега је у тужби као тужилац и означено правно лице.

Код овако утврђених чињеница, нижестепени судови закључују да су чланом 3. Споразума странке уговориле надлежност Арбитраже, у конкретном случају Арбитражног суда за спорт у Лозани, јер је уговорним странкама било познато да је трансфер играча морао бити обављен у складу са Правилником ФИФЕ, а самим тим да им је било познато и опште правило ФИФЕ да по жалбама на одлуке тела ФИФЕ поводом статуса и трансфера играча одлучује наведени Арбитражни суд. Стога по закључку нижестепених судова, иако наведена одредба споразума не садржи реч арбитража, њена садржина јасно указује на намеру странака да искључе државне судове и да евентуални спорове решавају у арбитражном поступку. На основу наведеног применом члана 16. ЗПП и чланова 19. и 14. Закона о арбитражи нижестепени судови су се огласили апсолутно ненадлежним и одбацили тужбу.

Изнето становиште нижестепених судова за сада се не може прихватити. Одредба члана 3. Споразума закљученог између парничних странака не садржи изричиту арбитражну клаузулу. Примена одредби Закона о арбитражи по члану 2. став 1. истог Закона ограничена је на арбитражу и арбитражни поступак када је место арбитраже на територији Републике Србије. Обзиром да одредба члана 3. Споразума парничних странака изричито не садржи реч арбитража, већ је наведено да је споразум сачињен у складу са ФИФА одредбама и да ће релевантна тела ФИФЕ спор решавати у складу са ФИФА одредбама. По становишту нижестепених судова наведеним уговарањем странке су изабрале правила и поступак за решавање спорних питања, а то је Правилник ФИФЕ, који у крајњој инстанци предвиђа надлежност арбитражног суда за спорт у Лозани, при чему се у конкретном случају цитирају одредбе Правилника о посредницима за играче. Правилником о посредницима за играче (члан 3.) прописано је да делатност посредника може обављати само физичко лице, при чему ту делатност може обављати и адвокат у ком случају не постоји надлежност ФИФЕ. Посредник за

играче може свој посао организovati као предузеће, с тим да је рад његових запослених ограничен на административне послове који су повезани са његовом пословном делатношћу, а само лично посредник обавља делатност посредника за играче. Наведене одредбе по становишту нижестепених судова у конкретном случају не искључују примену правила ФИФЕ и надлежност њених органа.

Међутим, предметни споразум није закључио лиценцирани агент као физичко лице, већ тужилац као правно лице, кога је заступало физичко лице које је лиценцирани агент, за кога првостепени суд утврђује и да је адвокат који је у уводном делу споразума наведен као заступник тужиоца. У конкретном случају није утврђено да ли је тужилац предузеће организовано од посредника за играче, те да ли по правилима поступка пред Арбитражним судом за спорт у Лозани се као странка може појавити правно лице, или само лиценцирани агенти као физичка лица.

Предметни спор јесте спор из члана 1. Закона о парничном поступку за који је прописана судска правна заштита. Иста се може искључити у случају уговора о арбитражном решавању спорова, под условом да се ради о уговореној арбитражној клаузули и могућности арбитрабилног решавања спора. У конкретном случају, обзиром на патогену одредбу споразума парничних странака, Одредбе правилника о лиценцирању играча на које се позивају нижестепени судови, неопходно је било утврдити праву вољу уговорних страна за закључење арбитражног споразума, као и обзиром на правила поступка Арбитражног суда за спорт утврдити могућу арбитрабилност предметног спора, обзиром на природу спора и странке у спору.

На основу изложеног и члана 415. став 1. и 416. став 2. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија,  
Бранко Станић,с.р.**